

11343

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΕΚΔΙΚΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ

ΜΙΧΑΗΛ ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΝ

ΚΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΦΟΡΟΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

ΔΖΙΒΑΛΙΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΕΝ ΠΡΙΓΚΗΠΩ ΙΕΡΩ ΝΑΩ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΤΗ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1932

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1932

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΡΩΤΕΚΔΙΚΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

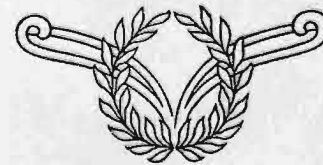
ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ
ΜΙΧΑΗΛ ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΝ

ΚΑΙ

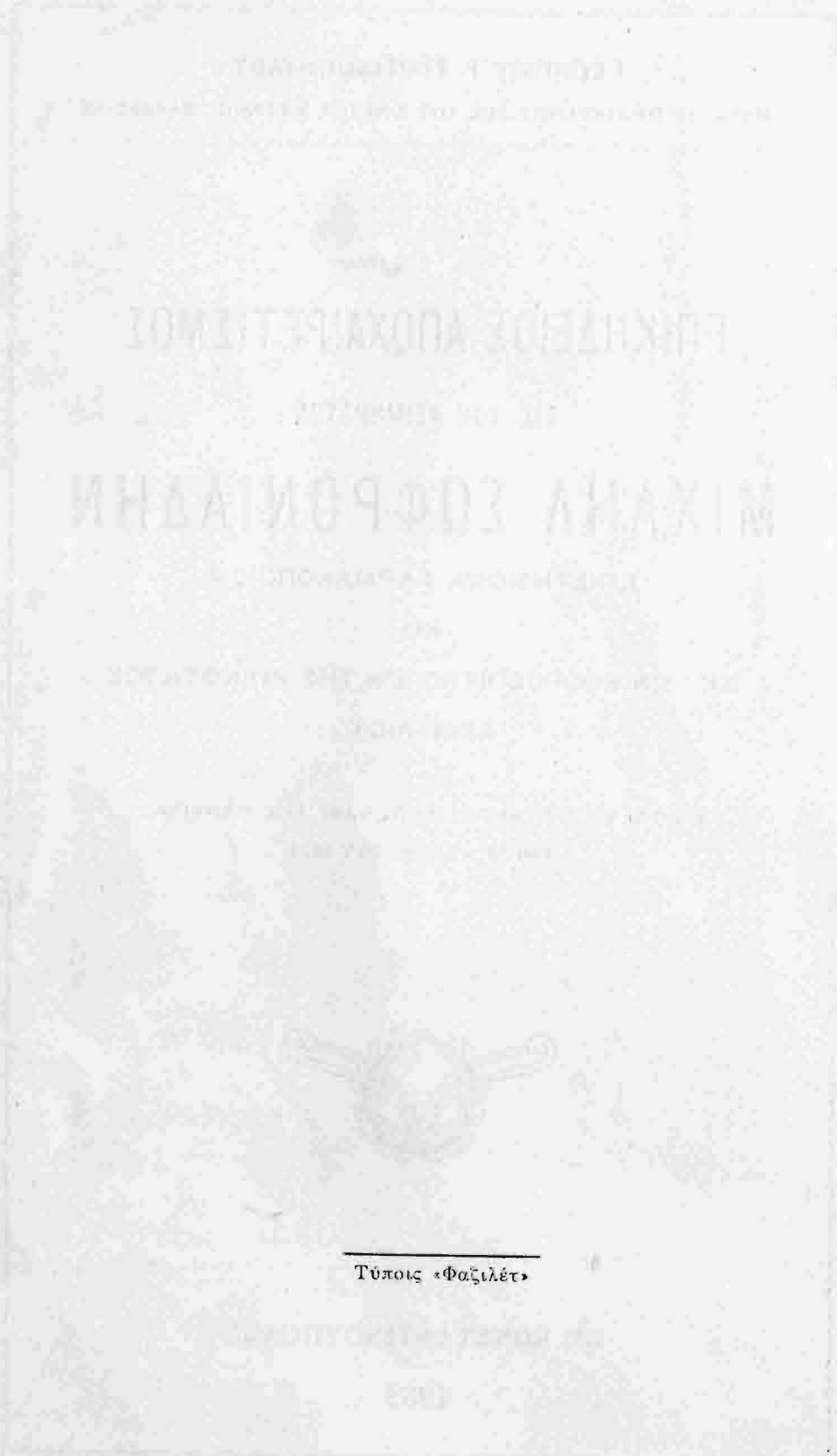
ΕΚ ΤΩΝ ΕΦΟΡΟΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ
ΔΖΙΒΑΛΙΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΕΝ ΠΡΙΓΚΗΠΩ ΙΕΡΩ ΝΑΩ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
ΤΗ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1932

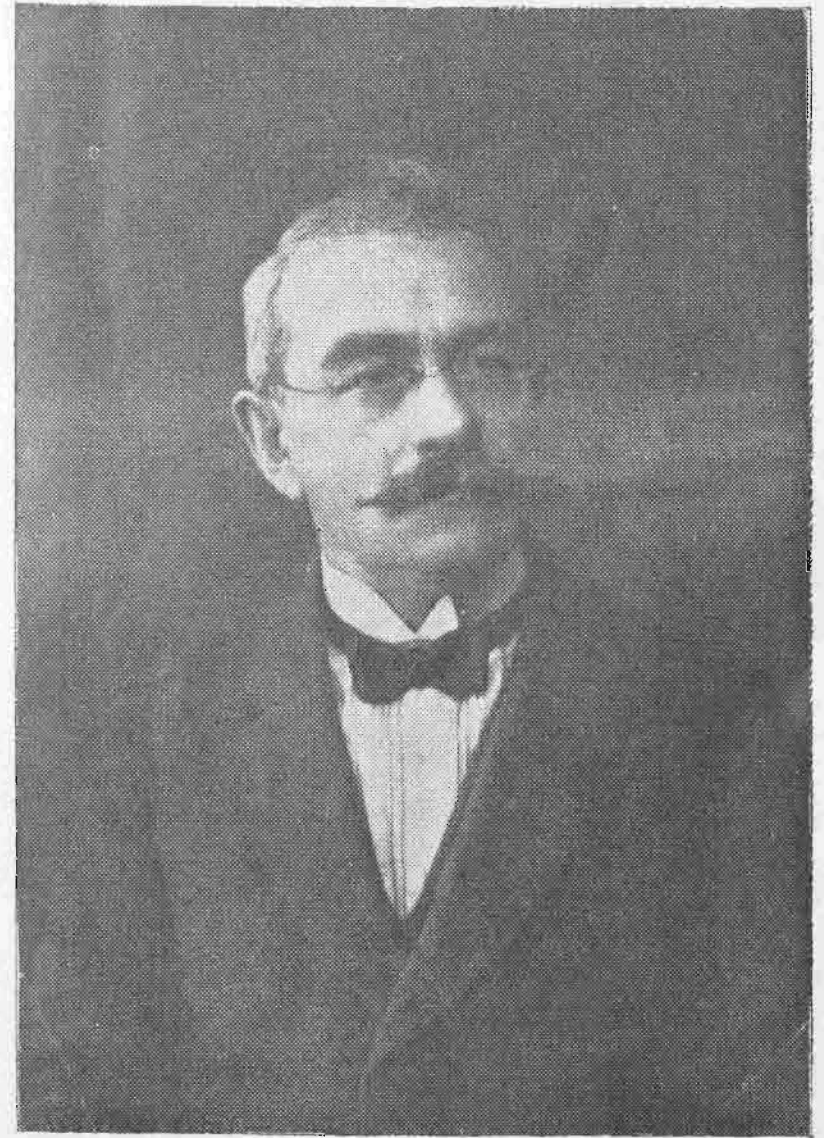

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1932

Τύποις «Φαζίλét»

ΜΙΧΑΗΛ ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΣ
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΕΙΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΝ ⁽¹⁾

Τὸν δόλιχον τῆς ἐπιγείου ἀθλήσεως τετελεκώς, ἀφίπταται ἀφ' ἡμῶν καὶ μεταβαίνει ἐκ τοῦ κόσμου τῆς ὕλης εἰς τὸν κόσμον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀθανασίας ἵνα ἀναπανθῇ τὸν αἰώνιον ὕπνον τῶν δικαίων μετὰ πολύμοχθον καὶ πολυετῆ βιοτήν ὁ πρῦτανις τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιστημόνων φαρμακοποιῶν

(1) Τῆς κηδείας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χριστουπόλεως κ. Μελέτιος, στενὸς οἰκογενειακὸς φίλος τοῦ ἀειμνήστου, παρῆσαν ἐπίσης οἱ Σεβ. Μητροπολίται Χαλκηδόνος κ. Μάξιμος, Πριγκηποννήσων κ. Θωμᾶς (ὅστις ἀνέγνω καὶ τὰς ἐπιταφίους εὐχὰς εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς κοινότητος Πριγκήπου, ὅπου μετεφέρθη ὁ νεκρός), καὶ Μύρων κ. Πολύκαρπος.

Παρῆν κατὰ τὴν κηδείαν ἄπειρον καὶ ἐκλεκτὸν πλῆθος ἐκ διαφόρων σημείων τῆς Πόλεως προσελθόν, μεταξὺ τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο οἱ συνάδελφοι τοῦ ἀειμνήστου φαρμακοποιοί, ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκευματος, σύσσωμος ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ Δξιβαλίου, καὶ πλείστοι ἐκ τοῦ ἐπιστημονικοῦ, ἐμπορικοῦ καὶ δημοσιογραφικοῦ κόσμου.

Τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Φώτιον τὸν Β' ἀντεπροσώπευεν ὁ Δευτερεύων τῶν πατριαρχικῶν διακόνων κ. Γρηγόριος, ὅστις διεβίβασε καὶ τὰ πατριαρχικά συλλυπητήρια.

καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἀποφοίτων τῆς ἐνταῦθα Φαρμακευτικῆς Σχολῆς, ὁ ἀπὸ παλαιάτων ἤδη χρόνων κατὰ διαφόρους περιόδους κοσμῶν τὸν ἐγγώριον τύπον διὰ τῶν καλλιγόνων προϊόντων τῆς γραφίδος αὐτοῦ, ὁ εὐφρέστατος καὶ χαριτολόγος λογογράφος, εἷς κοινοτικός παράγων ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπιλέκτων τῆς παιδιδοῦς κοινότητος Δξιβαλίου, ὁ ἀρίκλαυστος **Μιχαὴλ Σωφρονιάδης**.

Ἐμελλον δὲ καὶ ἐγὼ, φίλε νεκρέ, ὁ νεάζοντά σε γνωρίσας καὶ γνώστης γενόμενος τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς δράσεώς σου, καίπερ τὸν νοῦν ἔχων πεπονημένον ἐπὶ τῇ μεταστάσει σου, νὰ προσέλθω μετὰ καρδιοβόρου θλίψεως πρὸς τῆς τιμίας σοροῦ σου ἵνα σοὶ ἀποδώσω τὸν ὕστατον καὶ αἰώνιον τῆς φιλαδελφίας ἀσπασμόν, εὐλαβῶς ὑπέικων τῇ ἐντολῇ, ἣν ἀνέθετό μοι ἡ εὐμένεια τοῦ ἔσμου τῶν βαρυνθιμούντων φίλων, ἀφοῦ μάλιστα, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρος, τοῦ Ναζιανζηνοῦ Γρηγορίου, εἰς τοὺς λογίους ἄνδρας προσήκει στέφανος ἐκ λόγων. «Φίλον δῶρον τῷ λογίῳ λόγος».

Μὴ ὑποθέσῃτε ὁμως, ὦ πενθηφόροι παρεστῶτες, ὅτι μακρὸν θὰ ἦναι τὸ ἀποχαιρετιστήριον μέλος, τὸ ὁποῖον θ' ἀνακρούσῃ ἡ ἀσθενὴς λύρα μου, οὐδὲ θὰ τονίσω λόγους αἰνετικούς διὰ τὰς ἐπιζήλους λογογραφικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀρετὰς τοῦ θρηνομένου φίλου, διότι τίς θὰ μοι δώσῃ τὸν καλλιτεχνικὸν χροστῆρά του καὶ τὴν ρητορικὴν εὐστομίαν του;

Ὡς ὁ βίος σου, προσφιλέστατε νεκρέ, δὲν ἦτο κτῆμα μόνον ἰδιωτικόν, ἀλλὰ καὶ δημόσιον, οὕτω καὶ ὁ θάνατός σου θεωρεῖται στέρησις οὐ μόνον τοῦ οἴκου σου, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας, ἀραιώνει δὲ ἔτι μᾶλλον τὴν ἤδη καθ' ἑαυτὴν ἀραιὰν φάλαγγα τῶν παρ' ἡμῖν δοκίμων ἐθνικῶν παραγόν-

των, ὧν ἡ αὐταπαρησία τυγχάνει μεγάλης ψυχῆς ἀρετῆς.

Κλαίουσιν οἱ ὑπὸ τοῦ γνόφου τῆς συμφορᾶς κεκαλυμμένοι ἀγαπητοὶ συνάδελφοί σου, ὧν ἦσο τὸ ἐγκαλλώπισμα. Κλαίουσιν οἱ ἐν τῇ δημοσιογραφικῇ σταδιοδρομίᾳ πολύτιμοι συνεργάται σου, ὅσονδήποτε καὶ ἂν αὐτοὶ φιλοσοφῶσιν ἐπὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων, ὅσον στωϊκῶς καὶ ἂν διάκεινται πρὸς τὰς δραματικὰς τοῦ κόσμου τούτου περιπετείας.

Κλαίει γοερῶς τὴν ἀνεπανόρθωτον συμφορὰν καὶ ἡ βαρυνενθοῦσα καὶ διὰ σπανίων προσόντων περιηγηθισμένη πλὴν τληπαθῆς σύντροφος τοῦ βίου σου, ἡ καθ' ὅλον τὸν τριακονταεπταετῆ συζυγικὸν βίον διακριθεῖσα ὡς ἄγγελος ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως.

Ὀδύνη θιξικάρδιος σπαράσσει τὴν αἰμάσσουσαν καρδίαν τῶν μακρὰν εὐρισκομένων δύο φιλοστόργων τέκνων σου, τοῦ Σταύρου σου καὶ τῆς Ἰωάννας σου.

Θρηνοῦσιν οἱ πολυπληθεῖς κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ φίλοι σου, οἵτινες σὲ ἠγάπων διὰ τὸ σταθερὸν τοῦ χαρακτῆρός σου, διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς σου καὶ διὰ τὴν καλὴν πρὸς ὅλους συμπεριφορὰν σου, καὶ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ὁποίων βωμοῦς ἱερῶν ἀγάπης ἴδρυσας.

Καὶ ἡ φιλότιμος κοινότης Δξιβαλίου ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὁποίας ἐπὶ ὅλας δεκαετηρίδας ἔζησας, λυσιτελῶς ἔδρασας, ἠγαπήθης καὶ ἐξετιμήθης, συναυλίζεται σήμερον ἐν τῇ ἐρατεινῇ καὶ πιτυοστεφάνῳ ταύτῃ νήσῳ ἵνα συστενάξῃ καὶ συνιθρηνήσῃ μετὰ τῆς λοιπῆς κοινωνίας ἕνα τῶν περισπουδάστων ἐφοροεπιτρόπων αὐτῆς, ἕνα τῶν ἰσχυρῶν μοχλῶν πάσης ἐπωφελοῦς ἐθνικῆς καὶ κοινοτικῆς ἐνεργείας καὶ δράσεως. Ἐάν τις ἀναδιφήσῃ τὰ ἀρχεῖα τῆς κοινό-

τητος Δζιβαλίου θὰ ἀνεύρη ὅτι ταῦτα βρίζουσι τῶν εἰσηγήσεων καὶ γνωμῶν τοῦ θρηνουμένου ἀνδρός, ὅστις εἶχε καὶ τὴν μόρφωσιν, ἣν ἀπῆτει ὁ θεῖος Πλάτων παρὰ τῶν μελλόντων ν' ἄρξωσι. Δὲν ἀπώκνει δὲ μετὰ τῶν συναδέλφων του τρέχων πρὸς ἀναζήτησιν συνδρομῶν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν τεμενῶν τῆς κοινότητος Δζιβαλίου, καὶ τὰ μάλιστα συντελῶν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν τε σκαπανέων τῶν γραμματῶν καὶ τοῦ πνευματικοῦ γεωργίου. Διὸ καὶ ἀναγνωρίζουσα ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ Δζιβαλίου τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μακαρίτου, ἀναγνωρίζουσα συνάμα καὶ τὸ ἀξιόζηλον παρελθὸν αὐτοῦ, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὸ μεσουράνημα τοῦ βίου αὐτοῦ, ἔγνω ἵνα διὰ ψηφίσματος ἀπονεύμῃ τῷ σεπτῷ νεκρῷ ἀναλόγους καὶ τὰς τιμὰς κατὰ τὴν ἐξόδιον αὐτοῦ κηδείαν. Καὶ ἐν γένει ἀγήρω καὶ ἀληστον θὰ τρέφωσιν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν μνήμην σου τὰ τε ἱερὰ καὶ τὰ μορφωτικὰ τεμένη τῆς κοινότητος ταύτης, πρὸς ἃ ἐξαιρετικὴν στοργὴν ἔδειξας, ὁ δὲ βίος σου καλὸν ἔσται παράδειγμα εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ πορισθῶσιν ὑγιεῖς ἀρχὰς τῆς τῶν κοινῶν συμπράξεως.

Μικρὸν βλέμμα ἐὰν ρίψωμεν ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ σου βίου, θὰ σὲ εὐρωμεν συμπαθὲς μέλος κοινωνικόν, τίμιον καὶ ἀμεμπτον πολίτην, πρόθυμον πάντοτε πρὸς πᾶν καλόν, εἰλικρινῆ καὶ πιστὸν φίλον, εὐπροσῆγορον πρὸς πάντας, μελίχιον καὶ ἀγαθόν, ἐπισπώμενον διὰ τῆς φιλοφροσύνης σου ἀμεριστον τὴν ἀγάπην τῶν πρὸς σὲ ἀναστρεφομένων.

Κατὰ τὸ μεσουράνημα τοῦ βίου σου θὰ σὲ εὐρωμεν καὶ ἀλλαχοῦ δρῶντα φιλογενῶς καὶ ζηλωτῶς. Ἀπόκειται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς παρ' ἡμῖν συλλογικῆς κινήσεως ἡ λεπτομερὴς ἔρευνα καὶ μεῖζων καὶ δικαιότερα ἐκτίμησις τῆς ἐπωφελοῦς δράσεώς σου εἰς τὴν ἄλλοτε ἀκμάσασαν Ἀδελφότητα ἐν Ἐυλο-

πόρτη « Ἐννέα Μοῦσαι », ἣς ἀγλαὸν καὶ παραγωγικώτατον μέλος διετέλεσας ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν. Τὴν δραστηριότητα καὶ φιλογενειάν σου ἐξετίμησαν τότε τὰ μέλη τοῦ Σωματείου καὶ ἡ λοιπὴ ὁμογενὴς κοινωνία.

Προσθέσατε εἰς τὰ προσόντα τοῦ ἀλησμονήτου νεκροῦ καὶ τὴν φιλανθρωπίαν μεθ' ἣς ἤσκει τὴν ἐπιστήμην τῆς φαρμακοποιίας. Ναί· ὁ φιλάνθρωπος φαρμακοποιὸς αἰσθάνεται ὅτι ἀποβαίνει χρήσιμος εἰς ἄτομον, εἰς οἰκογένειάν τινα, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, τὴν Βασιλειάδα, τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Μ. Βασιλείου ὀνομάζει « Ταμεῖον εὐσεβείας, ἐν ᾧ νόσος φιλοσοφεῖται καὶ συμφορὰ μακαρίζεται καὶ τὸ συμπαθὲς δοκιμάζεται ».

Ὁ προκείμενος νεκρὸς ὀπλισμένος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς πανοπλίας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, διετήρησεν ἀλώβητον ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην. Προέβαλε δὲ ἑαυτὸν ἐπίφθονον ἀληθῶς καὶ ἐπίζηλον παράδειγμα εὐσεβείας καὶ δὴ εἰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ ὑμνουμένη σοφία ἐνίων μυστῶν τῆς ἐπιστήμης ὄχουμένη ἐπὶ καινῶν θεωριῶν φέρεται πλησίστιος εἰς τὸν λιμένα τῆς ἀθεΐας.

Ὁ κηδευόμενος φίλος ὑπῆρξε τίπος καὶ ὑπογραμμὸς νομιμόφρονος, πιστοῦ καὶ ἀφωσιωμένου πολίτου, διεκρίθη δὲ καὶ ὡς θαυμαστῆς τοῦ σήμερον τόσον ἐνδόξως προΐσταμένου τῶν τυχῶν τῆς Χώρας μεγακλεοῦς Γαζῆ Μουσταφᾶ Κεμάλ πασᾶ, τοῦ μεγάλου Ἀναδημιουργοῦ καὶ ἀπαραμίλλου Ἀναμορφωτοῦ τῆς Νέας Τουρκίας καὶ τῶν λοιπῶν ἀξίων αὐτοῦ συνεργατῶν, τῶν κυβερνώντων τὴν Δημοκρατικὴν ἡμῶν Κυβέρνησιν.

Τὰ προσόντα καὶ τὴν σπανίαν χρηστότητα καὶ τιμιότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀειμνήστου ἠγάσθη-

σαν καὶ ἐτίμησαν καὶ Πατριάρχαι καὶ ἄρχιερεῖς καὶ λογάδες καὶ ἐπιστήμονες. Ἦτο ἰδίᾳ συνδεδεμένος ὁ θρηνούμενος φίλος διὰ δεσμῶν τιμῆς καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν βαθυγνώμονα καὶ περινούστατον ἐκεῖνον Πατριάρχην Γερμανὸν τὸν Ε΄ τὸν ἀπὸ Χαλκηδόνος, οὗτινος τὸ σεπτότατον ὄνομα ἢ καρδία αὐτοῦ μετὰ σεβασμοῦ ἀνεμιμνήσκετο, τὴν δὲ μνήμην του μετὰ δακρῶν πάντοτε ἠνέφερε.

Βαθυτάτη δὲ ἦτο ἡ ἀφοσίωσις τοῦ προκειμένου νεκροῦ καὶ πρὸς τὸν νῦν ἐμπείρους καὶ συνετῶς ἐπιλαμπρύνοντα καὶ κατακοσμοῦντα τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον σοφόν, ἐνάρετον, μέγαν φιλόανθρωπον καὶ παγκρατιάρχην Φώτιον τὸν Β΄, τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τὸ πανένδοξον σέμνωμα καὶ ἀγλαΐσμα, τὸν πλήρη φέροντα συναίσθησιν τοῦ μεγαλείου τῆς πατριαρχικῆς περιωπῆς, ὅστις, εἰδὼς τιμᾶν τοὺς εὐσυνειδήτως καὶ μετ' ἀφοσιώσεως τὸ ἑαυτῶν καθῆκον ἐπιτελοῦντας, παρίσταται τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἐνταῦθα διὰ καταλλήλου ἀντιπροσώπου, ἐκφράζων, τοῦτο μὲν, τὰ πατρικὰ συλλυπητήρια Αὐτοῦ αἰσθημάτων πρὸς τὴν ἀπαρηγόρητον καὶ σπανίας καλωσύνης σύζυγον τοῦ μακαρίτου, τοῦτο δέ, ἀπονέμων τῷ νεκρῷ τὰς ὀλοφύχους πατριαρχικὰς εὐχὰς Αὐτοῦ ὑπὲρ μακαρίας ἀναπαύσεώς του.

Ἴδου ὁποῖος ἦτο δι' ὀλίγων λέξεων ὁ ἀφ' ἡμῶν μεταστὰς φίλος, τοῦ ὁποίου ὁ βίος ἦτο πάλη διαρκῆς, ἀγὼν ἀδιάλειπτος, ἐργασία ἀκαταπόνητος, μόχθος ἀδιάκοπος. Ἀφῆκα, σεβασμιώτατοι ἱεράρχαι καὶ οἱ λοιποὶ εὐγενεῖς μου ἀκροαταί, νὰ λαλήσωσι τὰ πράγματα, διότι ἡ ἀπλῆ καὶ ἀπέριττος μνημόνευσις τῶν ἀρετῶν τοῦ θρηνουμένου εἶναι τὸ ἄριστον αὐτοῦ ἐγκώμιον.

Ἀδύνατον δὲ ἦτο ὁργανισμὸς ἐν διαρκεῖ εὐρισκόμενος δράσει νὰ μὴ ἐξαντληθῇ καὶ καταβληθῇ

σωματικῶς. Νόσημα δὲ καρδιακὸν περιοδικῶς ἀπὸ τινος ἀναφαίνόμενον ὑπέσκαπτε τὰ μάλιστα τὴν ὑγείαν αὐτοῦ. Δὲν ἠδυνήθησαν δὲ νὰ κατισχύσωσι τοῦ σκληροῦ πεπωμένου, οὔτε ἡ σύντονος συνδρομὴ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, οὔτε αἱ περιθάλψεις καὶ περιποιήσεις τῆς ἤδη ὀλοφυρομένης καὶ βαρέως φερούσης τὴν στέρησιν αὐτοῦ ἀπαρηγορήτου συζύγου. Οὕτω δὲ χθές, ἐν σῶα τῇ διανοητικῇ ἐνεργείᾳ, ἔπεσε τὴν μόρσιμον τοῦ θανάτου πτώσιν.

Ἄλλ' ὦ σεπτὲ νεκρέ. Ὑπηρέτησας ζηλωτῶς τὴν ὁμογένειαν, ἣτις ἀείποτε ἔσται μνήμων τῆς ὑπὲρ αὐτῆς ἀγάπης σου, θὰ δέηται δὲ τοῦ Ὑψίστου ὑπὲρ ἀναπαύσεώς σου εἰς τὸν ἐμπρέποντα τόπον τῆς ἐπουρανίου μακαριότητος. Ὁ τάφος σου ἔσται ἀνθὼν περικαλλῆς, ἐξ οὗ ἐξανθήσουσι τὰ μυρίπνοα ἄνθη τῆς φιλογενείας, τῆς χρηστότητος, τῆς φιλοπονίας, καὶ χρησιμεύσει οὗτος ὡς σεμνὸν ὑπόδειγμα εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ συνεχίσωσι τὸ ἔργον σου ἐν τοῖς κοινοτικοῖς ἡμῶν πράγμασι καὶ ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ σταδίῳ. Ἐπαναπαύου μὲ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι τὸ προσφιλὲς ὄνομά σου θὰ ἀναγραφῇ εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορικῆς συνοικίας Δξιβαλίου. Ἀναπαύου εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν μετὰ τῶν ἐντεῦθεν προαπελιθόντων προσφιλῶν σου καὶ μάλιστα τοῦ πολυποιητήτου ἀδελφοῦ σου Δημητρίου, ὃν τρυφερῶς ἐλάτρευσας μέχρι τελευταίας πνοῆς αὐτοῦ.

Ἡμεῖς δὲ πάντες, ὦ πενθηφόροι ἀκροαταί, οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ ἀφ' ἡμῶν μεταστάντος φίλου, δεηθῶμεν τοῦ Ὑψίστου ἵνα ἐνσταλάξῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς δεινῶς τραυθεύσας καρδίας τῆς εὐγενεστάτης συζύγου αὐτοῦ, τῶν τέκνων καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν, ἐγγράψῃ αὐτὸν ἐν βίβλῳ ζωῆς ἀτελευτήτου, καὶ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ χορῷ τῶν δικαίων.

Ἐναφωνήσωμεν δὲ ἐν ἑνὶ στόματι πάντες :

Ἡ μνήμη σου ἢ προσφιλῆς εἶη σοι αἰωνία,
ἀγήρως καὶ ἀτέρμων.

Ἡ γῆ, ἣτις μετ' ὀλίγον θὰ καλύψῃ τὸ λείψανόν
σου, ἔστω σοι ἕλαφρά.

Ἄμήν, γένοιτο.

